

XI

Ik ken echt geen valser mens dan Miss Popular.

Ziet niemand dan het monster onder de laag make-up?

De goedkope junk die ze is? Ze is zo fake! Zijn ze echt allemaal vergeten wat ze heeft gedaan?

Ik heb lang genoeg gewacht op rechtvaardigheid. Het wordt tijd dat ze boet! Het is me gelukt om de schroef van haar rem wat losser te draaien en de remkabel een klein eindje te lossen. Ik heb de kabel daarna weer zachtjes vastgezet met wat kauwgum. Niemand die iets verdachts aan haar fiets zal merken, ha ha!

Voorlopig kan ze nog remmen. Toch als ze stapvoets rijdt. Maar op het laatste nippertje de remmen toeknijpen zal, zeker als ze snel gaat, een hoop spektakel geven.

De trut zal niet weten wat haar overkomt! Ik hoop echt dat ze keihard met haar bek over het asfalt schuift!

Voorlopig geen gedoe met messen of vergif.

Een losse remkabel kan je op het juiste moment ook het leven kosten.

X

XII

‘Deze rok wil ik!’

Belle draait een halve pirouette voor de spiegel van het veel te nauwe pashokje.

Voor ze het gordijn van het pashokje openschuift, zet ze de rits achteraan wat open. Ze laat de rok een paar centimeter over haar benen naar beneden zakken, kijkt in de spiegel en probeert zich voor te stellen wat Sander van de rok zal vinden. De stof sluit nauw aan op haar huid en benadrukt de vorm van haar heupen en smalle taille. Hij zit als gegoten. Zelfs in het vleiende licht lijken haar benen opeens langer en haar borsten een maatje groter. Perfect! Maar nog voor het gordijn helemaal open is, merkt ze al hoe mama’s mondhoeken zakken.

‘Mooi hé?’ probeert Belle opgewekt. ‘Er zit een beetje glans in de stof. Dit is de perfecte rok! Hij lijkt wel voor mij gemaakt!’

Maar mama schudt resoluut haar hoofd.

‘Moet dat een rok voorstellen? Belle, dat meen je niet! Dat is een brede riem!’

‘Ma! Niet zo luid,’ sist Belle. ‘Iedereen kan je horen!’

Met een rode kop gluurt ze naar het groepje meiden dat giechelend hun kant uit kijkt. Wat een afgang! Kon ze nu

maar een tegeltje lichten.

‘Alsjeblieft, ma?’

Ze strijkt de stof plat tegen haar benen in een poging om de rok nog wat uit te rekken.

Mama lacht schamper.

‘Doe geen moeite, Belle. Er hangt meer garen aan het label dan aan dat flauw excuus voor een rok. Trek dat ding maar snel weer uit! Je hoeft echt niet alles wat je hebt open en bloot in de etalage te leggen.’

‘Dat doe ik ook niet.’

‘Dat is anders niet wat ik laatst van de moeder van Jens hoorde. Volgens haar zoon zou je op die fuif nogal suggestief gedanst hebben.’

‘Suggest...’

Belle ploft bijna.

‘Ma, ik slowde met een jongen. Mag dat ook al niet meer?’

‘Volgens de moeder van Jens was het wel wat meer.’

‘Wat zei ze dan? Dat ik de halve tent opgeilde? Te veel met mijn borsten en billen zwaaide?’

Mama knijpt haar mond tot een dun streepje.

‘Zoiets.’

‘En jij gelooft haar?! Alsof haar zoon zo’n engeltje is! Trouwens dat mens was er niet eens bij!’

‘Kind, wat je nu probeert aan te trekken heeft ook niet veel om het lijf. Ik kan me best voorstellen dat iemand

van jouw leeftijd niet altijd beseft hoe dat overkomt. Je truitjes zitten te strak en je rokken zijn te kort. Ik vind het erg dat ik op de markt aangesproken word over het gedrag van mijn tienerdochter.’

Belle kijkt haar moeder verbluft aan. Ze gelooft haar oren niet. Laaiend rukt ze het gordijn van het pashokje dicht. ‘De moeder van Jens is een trut. En haar zoon is een achterbakse gluiperd.’ Met trillende vingers ritst ze de rok open. ‘Ze liegt dat ze barst. Maar het ergste is dat jij haar zomaar gelooft!’

‘Ik heb dan ook geen reden om haar niet te geloven,’ klinkt het afgemeten.

Belle stroopt de rok af en stampt hem in de hoek van het pashokje, waar hij gekreukt blijft liggen. Tranen prikken achter haar ogen.

‘Jij gelooft nog liever een vreemde dan je eigen dochter,’ snauwt ze. Ze schuift het gordijn open en kijkt haar moeder strak aan. ‘Je hebt altijd commentaar op mij. Wedden dat je Jens’ moeder niet had geloofd als ze hetzelfde over Nina had gezegd?’

‘Begin niet over Nina. Het gaat over jou, Belle. Laat je zus hier alsjeblieft buiten.’

‘Je weet dat ik gelijk heb!’

Mama keert zich met strak opeengeperste lippen van haar af. Woest rukt Belle het gordijn dicht.

‘Ik wou dat je een keer voor mij opkwam!’ roept ze naar het gesloten gordijn. ‘Maar dat doe je nooit!’
Het harde tikken van haar moeders hakken sterft weg.
Belle weet dat de discussie gesloten is. Zo gaat het altijd.

XIII

‘Wees voorzichtig vanavond. Fiets niet alleen naar huis. En voor je vertrekt, wil ik die jongen zien.’

Zonder opkijken, gaat papa de beukenhaag te lijf. Na elke zin flitsen de messen ongenadig door het groen. Dikke takken vallen als afgeknipte uitroeptekens op de grond. Nog voor Belle kan antwoorden, stapt papa van de ladder. Hij trekt zijn handschoenen uit en wist het zweet van zijn voorhoofd. Hij kijkt haar in de ogen.

‘Hoelang ken je die jongen eigenlijk al?’

‘Dat weet ik niet meer, pa,’ liegt Belle.

Vaders wenkbrauwen fronsen.

‘Het is gewoon iemand van school, ik heb vroeger niet echt op hem gelet.’ Dat hoeft niet eens een leugen te zijn, bedenkt ze. Met meer dan duizend leerlingen kan je echt niet iedereen kennen. Al zou zo’n knappe tweeling als Sander en Twan haar natuurlijk wel opgefallen zijn.

Belle geeft papa een zoen op zijn wang.

‘Je zult hem super vinden, pa. Wacht maar af!’

Zingend slentert ze naar de ligstoel. Nog een kwartiertje.

Kon ze de tijd maar doorspoelen!

Het tuinhek kreunt.

Belle springt op. Zou Sander nu al ... ?

Maar het is Nina. Vrolijk rijdt ze, zonder op of om te kijken, langs Belle heen.

Belle glijdt van de ligstoel af en haast zich naar de schuur. ‘Rijdt mijn fiets goed? Wat is er trouwens mis met de jouwe?’ Maar Nina negeert Belle. Ze zet de fiets op de steun en wandelt de schuur uit. Schijnbaar zorgeloos huppelt ze het huis binnen.

‘Hé, ik vroeg je iets!’

Belle rent haar zus achterna. Ze stampt de trap op en duwt de deur van Nina’s kamer zonder kloppen open.

‘Wil je wel eens antwoorden als ik je iets vraag?’

Nina lijkt helemaal niet onder de indruk. Zonder haar blik van Belle af te wenden steekt ze haar middelvinger op. Het lijkt of er plots een steekvlam door Belles lichaam schiet en alles in haar blikveld bloedrood kleurt.

‘Jij klein kreng!’

Belle stort zich naar voren en grijpt naar de arm van haar zus. Maar haar voet haakt achter de schouderband van een sporttas. Ze valt voorover en bonst met haar hoofd tegen het bed. Ze ziet nog net hoe Nina de kamer uit rent.